

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 664

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 august 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 303 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
390. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Procedurii preliminare de înregistrare și protecție la nivel național a cererilor de protecție a unei indicații geografice și de transmitere către Comisia Europeană a declarației privind cererile de protecție a indicațiilor geografice pentru produsele vitivinicole aromatizate	7–15
1.094. — Ordin al ministrului transporturilor privind desemnarea Autorității Aeronautice Civile Române în calitate de autoritate competentă pentru exercitarea atribuțiilor privind certificarea și supravegherea persoanelor și organizațiilor care fac obiectul Regulamentului (UE) nr. 1.976/2018 al Comisiei de stabilire a normelor detaliate pentru operarea planoarelor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1.139/2018 al Parlamentului European și al Consiliului	15
1.168. — Ordin al ministrului sănătății privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.469/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman valabile în România care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății, cuprinse în Catalogul public	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 303**

din 7 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (4)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12
din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea
unor chestiuni de drept**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Municipiul Constanța, prin primar, în Dosarul nr. 2.711/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 604D/2018.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, doamna avocat Georgiana-Raluca Trandafir, din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Societatea Polaris M Holding — S.R.L. din județul Constanța, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea Societatea Polaris M Holding — S.R.L. din județul Constanța a comunicat la dosar note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției, care solicită admiterea criticilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Referitor la admisibilitatea acesteia, arată că, în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 202 din 18 aprilie 2013, Decizia nr. 212 din 29 aprilie 2013), Curtea Constituțională a exercitat controlul de constituționalitate asupra unor dispoziții legale, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sau Completul competent să judece recursul în interesul legii. Pe fondul excepției, arată că până în anul 2012 nerespectarea hotărârilor judecătorești în materia contenciosului administrativ era incriminată de legea penală și că în prezent o asemenea sancțiune penală nu mai există. Cu toate acestea, prevederile legale criticate stabilesc în sarcina debitorului plata unor penalități pentru neexecutarea hotărârii judecătorești, iar modalitatea de reglementare a acestora și a termenului pentru care ele sunt datorate permite creditorului să abuzeze de dreptul său de a obține executarea obligației stabilite prin titlu executoriu. Prin cuantumul lor ridicat, depășind în cauza de față de 10 ori valoarea prejudiciului, penalitățile devin o veritabilă sancțiune penală. Invocă, în acest sens, aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor

Omului privind noțiunea de „*acuzatie în materie penală*”, referindu-se la Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza *Engel și alții împotriva Olandei*.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care precizează că prevederile legale criticate instituie o sancțiune civilă, de natură să constrângă debitorul la executarea obligației stabilite prin titlu executoriu, fără a reprezenta o „*acuzatie în materie penală*”. Arată că referirile la fondul litigiului dedus judecătii instanței judecătorești nu pot fi reținute ca argumente în sprijinul neconstituționalității prevederilor legale criticate, excepția fiind, sub acest aspect, inadmisibilă.

6. În replică, avocatul autorului excepției precizează că în practică se ajunge la situații în care cuantumul penalităților stabilite în temeiul prevederilor legale criticate depășește cuantumul amenzii, pedeapsă prevăzută de Codul penal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 16 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.711/99/2016, **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția a fost ridicată de Municipiul Constanța, prin primar, cu prilejul soluționării apelului împotriva unei încheieri și sentințe pronunțate într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia solicită constatarea neconstituționalității prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, susținând, în esență, că prin conținutul normativ al art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 se conturează o reală acuzatie în materie penală, precum și sancțiunea aferentă acesteia. Astfel, sancțiunea instituită prin art. 24 alin. (4) din lege constă în obligarea debitorului la plata unor penalități pe zi de întârziere și a conducătorului autorității publice la plata unei amenzi. În condițiile în care sancțiunea prevăzută de art. 24 alin. (4) din lege recunoaște creditorului posibilitatea de a alege momentul la care să sesizeze instanța cu cererea de calculare a penalităților definitive, astfel cum pare să indice Înalta Curte de Casație și Justiție atunci când reține că termenul de 3 luni este unul prohibitiv, acesta ar putea rămâne în pasivitate în scopul de a obține o sumă cât mai mare. Calificarea termenului de 3 luni prevăzut de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 ca fiind un termen prohibitiv încalcă prevederile art. 20 din Constituție și ale art. 6 din Convenție, deoarece permite să i se recunoască creditorului posibilitatea de a alege momentul la care să sesizeze instanța cu cerere de calculare a penalităților definitive și, în raport cu acest moment, să i se acorde o sumă mai mare sau mai mică. Or, penalitățile reglementate de art. 24 alin. (4) din lege au un scop exclusiv coercitiv, ele nu au un caracter

reparator, nu corespund unui prejudiciu produs în patrimoniul creditorului. Rațiunile pentru care legiuitorul a permis o sporire a patrimoniului creditorului cu valoarea penalităților sunt intrinsec și exclusiv legate de efortul de a impune executarea obligației înscrise în titlul executoriu.

9. Autorul mai susține că prevederile criticate sunt lipsite de previzibilitate în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât, pe de o parte, dispoziția legală nu vizează ipoteza în care neexecutarea titlului executoriu nu îi poate fi reproșată autorității publice, iar pe de altă parte, interpretarea dată dispozițiilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 instituie o pedeapsă mult prea severă în sarcina autorității publice, pedepși care, în lipsa unei cenzuri clare, poate depăși limitele maxime ale pedepsei cu amenda penală.

10. Astfel, autorul susține că prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 instituie o prezumție irefragabilă de vinovăție a autorității publice care nu execută obligația cuprinsă în titlul executoriu și încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece statul nu vine să demonstreze vinovăția debitorului (autoritatea publică) în neexecutarea obligației reținute prin titlul executoriu, ci prezumă de la început că subiectul de drept este vinovat și, prin urmare, trebuie să plătească penalitățile. În această situație, simpla neexecutare a unei obligații de către autoritatea publică, chiar și în condițiile în care această neexecutare nu îi poate fi imputată, atrage aplicarea pedepsei cu penalități de întârziere. Deși textul criticat prevede că vor fi aplicate penalități într-un procent variind între 0,1% și 1% pe zi de întârziere, nu se oferă alte informații care să facă posibilă individualizarea sancțiunii. Astfel, prin interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție a fost deturnată natura juridică a sancțiunii prevăzute de prevederile legale criticate, aceasta devenind din sancțiune civilă o sancțiune penală, foarte severă. De altfel, dincolo de termenul de 3 luni prevăzut *expressis verbis* de art. 24 alin. (4), continuarea calculului penalităților pe zi de întârziere ar oferi valențe penale sancțiunii prevăzute atât de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, cât și de art. 906 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

11. În fine, autorul susține că este încălcată supremația Constituției și a legilor, sub aspectul nerespectării principiului securității juridice, deoarece sunt încălcate dispoziții legale cu privire la autoritatea de lucru judecat, precum și considerentele unor decizii anterioare ale Înaltei Curți de Casație și Justiție. Autorul invocă în acest sens Decizia nr. 7 din 15 aprilie 2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii și Decizia nr. 16 din 6 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în care se susține că au fost analizate situații identice cu cea prevăzută la art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că termenul de 3 luni prevăzut de art. 460 alin. 1 din Codul de procedură civilă din 1865 este un termen de decădere. În acest context, pentru identitate de situație, se impune aplicarea aceluiași raționament și în cazul art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, cu consecința calificării termenului prevăzut de aceste dispoziții legale ca fiind un termen de decădere.

12. De asemenea, invocând aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale privind exigențele de calitate a legii, autorul susține că prevederile legale criticate nu permit subiectelor de drept vizate să își prefigureze de o manieră reală și rezonabilă limitele înăuntrul cărora trebuie să acționeze și lasă nesancționate fapte ilicite ale creditorului.

13. **Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 sunt constituționale.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Ulterior sesizării Curții Constituționale prin Încheierea din 16 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.711/99/2016 de Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, prevederile legale criticate au fost modificate prin art. I pct. 21 din Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018, având în prezent următorul cuprins: *„Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării hotărârii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul, în mod culpabil, nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației”*.

18. Însă, având în vedere că în cauza dedusă judecării produc efecte juridice prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în forma anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, și în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a examina constituționalitatea acestor prevederi legale care au următorul cuprins: *„Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 891 din Codul de procedură civilă, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației”*.

19. De asemenea, Curtea observă că autorul excepției contestă constituționalitatea prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018

privind interpretarea prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la termenul în care creditorul poate solicita fixarea sumei definitive care i se va datora de debitor cu titlu de penalități; natura acestui termen și sancțiunea nerespectării lui; perioada care se are în vedere pentru stabilirea acestei sume, atunci când nu este sumă fixă, ci procentuală și pe zi de întârziere; dacă, în cadrul acestei proceduri, instanța poate stabili valoarea obiectului la care se aplică penalitățile de întârziere, în ipoteza în care instanța prevăzută de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 nu a stabilit acest lucru, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 16 mai 2018.

20. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că este competentă să verifice, din perspectiva raportării la prevederile Legii fundamentale, și constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin decizii pronunțate pentru dezlegarea unor chestiuni de drept/în soluționarea unor recursuri în interesul legii. Curtea a apreciat că a admite o teză contrară ar contraveni înseși rațiunii existenței sale și că, dacă ar accepta ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală, și-ar nega rolul său de garant al supremației Constituției (a se vedea în acest sens Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 17 februarie 2014, Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019).

21. În consecință, Curtea reține că **obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

22. În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 23 alin. (12) privind principiul legalității pedepsei, art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare. Sunt invocate și dispozițiile art. 6 alin. (1) și (2) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 898 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 26 februarie 2016, Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă potrivit căreia încheierea prevăzută de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 este „definitivă” este neconstituțională. Prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții ale art. 24 din Legea nr. 554/2004, precum și a dispozițiilor art. 25 din același act normativ.

24. Distinct de aceasta, Curtea observă că, în prezenta cauză, criticile autorului excepției vizează prevederile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018, potrivit căreia: *i) „termenul în care creditorul poate solicita fixarea sumei ce i se datorează de către debitor cu titlu de penalități este termenul de prescripție a executării silită, de 3 ani, reglementat de art. 706 din Codul de procedură civilă, termen care curge de la data executării obligației sau, în caz de*

neexecutare, de la data expirării termenului de trei luni, înăuntrul căruia debitorul avea posibilitatea să execute în natură obligația”; ii) „penalitățile stabilite în procent pe zi de întârziere se calculează de la momentul indicat în încheierea pronunțată în cadrul procedurii reglementate de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, până la executarea obligației, dar nu mai târziu de momentul expirării termenului de trei luni, înăuntrul căruia debitorul avea posibilitatea să execute în natură obligația, în caz de neexecutare”; iii) „în cadrul procedurii reglementate de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, instanța de judecată poate stabili valoarea obiectului obligației la care se aplică penalitățile de întârziere stabilite în procent pe zi de întârziere, în ipoteza în care instanța prevăzută la art. 24 alin. (3) din aceeași lege nu a stabilit acest lucru”.

25. Sub acest aspect, Curtea reține, cu titlu introductiv, că art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 face parte din capitolul III: „Procedura de executare” din Legea nr. 554/2004 și conține norme procedurale specifice fazei de executare silită în materia contenciosului administrativ, oferind cadrul legal al protejării oricărei persoane în fața eventualelor abuzuri ale autorităților publice. Procedura contenciosului administrativ dă expresie dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală referitoare la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, fiind derogatorie de la regulile procedural civile și având un caracter special. În acest context, legiuitorul a stabilit că executarea hotărârilor judecătorești definitive prin care s-au instituit obligații de a încheia, înlocui sau modifica actul administrativ, de a elibera un alt înscris sau de a efectua anumite operațiuni administrative în sarcina autorităților publice trebuie să fie realizată într-un anumit termen, fie cel precizat în cuprinsul hotărârii, fie, în lipsa acestuia, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii definitive a acesteia. În ipoteza în care executarea nu are loc de bună voie, obligația se aduce la îndeplinire prin recurgerea la executarea silită. Astfel, potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, la cererea creditorului, în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la art. 24 alin. (1) din lege și care nu au fost respectate, instanța de executare, prin hotărâre dată cu citarea părților, aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalități, în condițiile art. 905 din Codul de procedură civilă (actualul art. 906 din Codul de procedură civilă).

26. De asemenea, potrivit art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, dacă, în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților, debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 891 din Codul de procedură civilă (actualul art. 892 din Codul de procedură civilă), despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației.

27. Plecând de la premisa că debitorul este dator să execute obligația stabilită prin titlul executoriu, Curtea reține că prevederea legală criticată introduce un mijloc de constrângere a conducătorilor autorităților publice în vederea executării hotărârilor judecătorești care dispun cu privire la o anumită acțiune a autorității publice obligate (să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative). Legiuitorul a considerat necesar să instituie un astfel de mijloc de constrângere pentru a conferi eficacitate înseși instituției contenciosului administrativ, a cărei finalitate ar fi iluzorie în

absența unei sancțiuni pentru neexecutarea voluntară a hotărârilor judecătorești pronunțate în această materie (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 914 din 23 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 5 august 2009).

28. Totodată, Curtea reține că o asemenea măsură legislativă are menirea să asigure, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, realizarea întocmai a actului de justiție într-un stat care respectă preeminența dreptului, în sensul că executarea unei hotărâri judecătorești trebuie considerată ca făcând parte integrantă din proces, iar dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână fără efect în detrimentul unei părți (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 24 martie 2005, pronunțată în Cauza *Șandor împotriva României*, Hotărârea din 17 iunie 2003, pronunțată în Cauza *Ruianu împotriva României*).

29. În acest context, Curtea observă că, prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că termenul de 3 luni, reglementat de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, este un termen prohibitiv, nu un termen de decădere. Autorul excepției de neconstituționalitate consideră, în esență, că se încalcă prevederile art. 20 și art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece se recunoaște creditorului posibilitatea de a alege momentul la care să sesizeze instanța cu o cerere de calculare a penalităților definitive și, în raport cu acest moment, să i se acorde o sumă mai mare sau mai mică.

30. Analizând în ce măsură calificarea drept un termen prohibitiv a termenului de 3 luni din cuprinsul art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 încalcă dispozițiile constituționale și convenționale privind dreptul la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, Curtea constată că, din această perspectivă, criticile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „legiuitorul condiționează formularea cererii creditorului de constatarea faptului că în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu. Așadar, termenul de 3 luni se referă la perioada în care debitorul, sub presiunea sancțiunilor aplicate prin încheierea pronunțată în condițiile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, ar trebui să execute hotărârea, nu la perioada în care creditorul trebuie să acționeze prin formularea unei cereri în condițiile art. 24 alin. (4) din același act normativ. Termenul de trei luni este, așadar, un termen prohibitiv pentru creditor, nu un termen de decădere” (a se vedea paragraful 70 al Deciziei nr. 12 din 22 februarie 2018, precitată).

31. Sub acest aspect, Curtea reține că termenul de 3 luni, prevăzut de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, îl vizează, în esență, pe debitor. Totodată, stabilirea unui asemenea termen nu neagă dreptul creditorului de a solicita fixarea sumei ce i se datorează de către debitor cu titlu de penalități, ci doar împiedică formularea cererii înainte de împlinirea lui, având scopul de a asigura, în cadrul procedurii de executare, echilibrarea drepturilor celor două părți, în vederea aducerii la îndeplinire a obligației stabilite prin hotărârea judecătorească definitivă.

32. De asemenea, prin decizia precitată, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „în interpretarea prevederilor art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, termenul în care creditorul poate solicita fixarea sumei ce i se datorează de către debitor cu titlu de penalități este termenul de prescripție a executării silite, de 3 ani, reglementat de art. 706 din Codul de procedură civilă, termen care curge de la data executării obligației sau, în caz de neexecutare, de la data expirării termenului de trei luni, înăuntrul căruia debitorul avea

posibilitatea să execute în natură obligația.” (a se vedea paragraful 88 din Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018), având în vedere că, după împlinirea acestui termen, nu mai este posibilă o executare în natură a obligației.

33. Totodată, contrar susținerilor autorului excepției, creditorului nu îi este recunoscută posibilitatea de a influența întinderea sancțiunilor prin alegerea momentului la care formulează cererea de stabilire a sumelor finale de vreme ce „instanța investită cu o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 calculează penalități de la momentul indicat în încheierea pronunțată în cadrul procedurii reglementate de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, până la momentul executării obligației prevăzute în titlul executoriu, dar nu mai târziu de data la care se împlinește termenul de trei luni înăuntrul căruia debitorul avea posibilitatea să execute în natură obligația” (a se vedea paragraful 98, Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018, precitată).

34. Aplicarea penalităților reprezintă așadar un mijloc de constrângere judiciară, o sancțiune pecuniară, care are rolul de a crea debitorului obligației o presiune suplimentară, în vederea aducerii la îndeplinire a obligației stabilite prin titlul executoriu. Rațiunile pentru care legiuitorul a permis o sporire a patrimoniului creditorului cu valoarea penalităților încetează din momentul în care o astfel de executare în natură nu mai este posibilă, acceptându-se transformarea obligației de a face, în mod definitiv, într-o obligație de a da o sumă de bani.

35. În aceste condiții, în lumina considerentelor expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea reține că, în faza executării specifice contenciosului administrativ, dreptul creditorului de a solicita fixarea sumei ce i se datorează de către debitor cu titlu de penalități poate fi exercitat doar înăuntrul unui termen clar delimitat ca întindere în timp, a cărui instituire servește necesității respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților. Așa fiind, Curtea constată că procedura criticată cuprinde suficiente garanții pentru asigurarea unui proces echitabil garantat constituțional și convențional, astfel încât nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate prin raportare la art. 20 din Constituție.

36. Cât privește critica referitoare la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 24 din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, de vreme ce, potrivit dispozițiilor de lege criticate, hotărârea prin care instanța de executare va fixa suma definitivă ce se va datora statului și suma ce se va datora creditorului cu titlu de penalități este dată cu citarea părților, ocazie cu care acestea pot formula toate apărărilor pe care le consideră necesare.

37. În plus, Curtea observă că autorul excepției pornește, în argumentarea criticii de neconstituționalitate, de la prezumția relei-credințe a creditorului obligației stabilite prin hotărârea judecătorească definitivă și de la premisa tergiversării exercitării dreptului său, în vederea obținerii unui quantum mai mare al penalităților. Or, asemenea ipoteze nu pot fi luate în considerare în examinarea constituționalității textului de lege criticat, susținerile autorului reprezentând argumente de ordin factual, fără susținere în cuprinsul reglementării criticate, care pot fi supuse cenzurii instanței judecătorești, în condițiile în care Legea fundamentală consacră, prin art. 57, îndatorirea exercitării drepturilor și libertăților cu bună-credință.

38. Referitor la criticile autorului excepției formulate în raport cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocat prin prisma art. 20 din Constituție, în sensul că prevederile legale criticate stabilesc o prezumție absolută de culpă a debitorului (autoritatea publică) în ceea ce privește neexecutarea obligației stabilite prin hotărâre

juducătorească definitivă, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate.

39. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că aplicarea amenzii prevăzute de prevederile art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este consecința neexecutării culpabile a unei hotărâri judecătorești definitive (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.566 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2010, și Decizia nr. 396 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011).

40. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că dreptul de acces la un tribunal nu poate obliga un stat la executarea oricărei hotărâri, indiferent de circumstanțe, fiind acceptată posibilitatea intervenirii unor împrejurări de fapt sau de drept care să aibă ca efect temporizarea sau chiar imposibilitatea aducerii la îndeplinire a titlului executoriu. Ceea ce trebuie sancționat este inerția, pasivitatea administrației publice (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 27 mai 2003, pronunțată în Cauza *Sanglier împotriva Franței*). Totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu exclude luarea în considerare a unor circumstanțe care să justifice neexecutarea în natură sau executarea cu întârziere a unei hotărâri judecătorești, esențială fiind respectarea tuturor drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 12 iulie 2007, pronunțată în Cauza *S.C. Ruxandra Trading S.R.L. împotriva României*).

41. Așadar, contrar susținerilor autorului excepției, Curtea reține că prezumția de culpă la care se referă autorul excepției are un caracter relativ, nu absolut, astfel încât, pentru a decide cu privire la existența sau inexistența unei neexecutări culpabile a obligației stabilite prin titlul executoriu, instanța judecătorească poate stabili, în raport cu circumstanțele speței, existența sau inexistența unei imposibilități obiective de aducere la îndeplinire a titlului executoriu.

42. Referitor la critica de neconstituționalitate vizând stabilirea unei veritabile „acuzății în materie penală”, din punctul de vedere al quantumului penalităților care se pot stabili în temeiul prevederilor legale criticate, astfel încât să depășească quantumul amenzii stabilite ca pedeapsă prevăzută de Codul penal, Curtea observă că potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în scopul aplicării prevederilor art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („acuzăție în materie penală”), trebuie avute în vedere trei criterii: 1. caracterizarea faptei în dreptul național;

2. natura faptei; 3. natura și gradul de gravitate ale sancțiunii care ar putea fi aplicată persoanei în cauză (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza *Engel și alții împotriva Olandei*, paragrafele 80—82). Prin urmare, modul de definire a faptelor în dreptul intern are o valoare relativă, esențială fiind natura faptei și a sancțiunii.

43. Penalitățile reglementate de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 sunt prevăzute de lege în materia contenciosului administrativ și au un scop coercitiv, fiind impuse de legiuitor pentru cazul neexecutării obligației stabilite prin titlul executoriu, tocmai pentru a asigura executarea în natură a obligației. Pentru a nu îngreuna excesiv situația patrimonială a debitorului, aceste penalități nu pot curge după împlinirea termenului de trei luni prevăzut de art. 24 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, iar pentru repararea prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării obligației înscrise în titlul executoriu se acordă despăgubiri, potrivit art. 892 din Codul de procedură civilă. Curtea reține așadar că legiuitorul a reglementat mai multe măsuri, menite să constrângă debitorul să execute obligația prevăzută în titlul executoriu, prin intermediul instanței de judecată. O asemenea reglementare ține de specificitatea raporturilor juridice în materia contenciosului administrativ, fără a interfera cu faptele și sancțiunile penale. Prin urmare, Curtea constată că prevederile art. 23 alin. (12) din Constituție privind principiul legalității incriminării și pedepsei nu sunt, sub niciun aspect, încălcate.

44. În final, Curtea nu reține nici critica vizând încălcarea principiului autorității de lucru judecat, componentă a securității juridice, principiu care derivă, în mod implicit, din dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție în componenta sa referitoare la statul de drept, având în vedere că deciziile nr. 7 din 15 aprilie 2013 și nr. 16 din 6 martie 2017, invocate de autorul excepției, au fost pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în interpretarea și aplicarea unor dispoziții din Codul de procedură civilă. Or, raporturile de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, prezintă particularități care justifică stabilirea și aplicarea unui regim juridic special, caracteristic procedurii de executare a hotărârilor pronunțate în contenciosul administrativ. Prin urmare, considerentele care au fost reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interpretarea unor norme din Codul de procedură civilă nu pot fi aplicate *ta/e quale* cu privire la interpretarea și aplicarea unor dispoziții din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ipotezele juridice fiind diferite.

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Municipiul Constanța, prin primar, în Dosarul nr. 2.711/99/2016 al Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 24 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 22 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Procedurii preliminară de înregistrare și protecție la nivel național a cererilor de protecție a unei indicații geografice și de transmitere către Comisia Europeană a declarației privind cererile de protecție a indicațiilor geografice pentru produsele vitivinicole aromatizate

Văzând Referatul de aprobare comun nr. 281.735 din 1 iulie 2019, întocmit de Direcția generală control, antifraudă și inspecții și de Direcția generală politici în industria alimentară și comerț,

având în vedere dispozițiile art. 13 paragraful (1) și ale art. 22 și 23 din Regulamentul (UE) nr. 251/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind definirea, descrierea, prezentarea, etichetarea și protejarea indicațiilor geografice ale produselor vitivinicole aromatizate și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.601/1991 al Consiliului, cu completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura preliminară de înregistrare și protecție la nivel național a cererilor de protecție a unei indicații geografice și de transmitere către Comisia Europeană a declarației privind cererile de protecție a indicațiilor geografice pentru produsele vitivinicole aromatizate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin stabilește cadrul juridic instituțional și al unor măsuri pentru punerea în aplicare a prevederilor

art. 13 paragraful (1) și ale art. 22 și 23 din Regulamentul (UE) nr. 251/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind definirea, descrierea, prezentarea, etichetarea și protejarea indicațiilor geografice ale produselor vitivinicole aromatizate și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.601/1991 al Consiliului, cu completările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Petre Daea

București, 16 iulie 2019.
Nr. 390.

ANEXĂ

PROCEDURĂ PRELIMINARĂ de înregistrare și protecție la nivel național a cererilor de protecție a unei indicații geografice și de transmitere către Comisia Europeană a declarației privind cererile de protecție a indicațiilor geografice pentru produsele vitivinicole aromatizate

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) În înțelesul prezentei proceduri, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *indicație geografică* — o indicație care arată că un produs vitivinicol aromatizat este originar dintr-o regiune, dintr-un loc anume sau dintr-o țară, iar calitatea, reputația sau alte caracteristici ale produsului respectiv se datorează în principal originii geografice a acestuia;

b) *cerere de protecție* — solicitarea scrisă adresată Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale în vederea dobândirii protecției unei indicații geografice;

c) *grup de producători* — asociație de producători/organizație de producători sau orice altă formă asociativă a producătorilor, indiferent de statutul lor juridic, situați în aceeași arie geografică;

d) *producător individual* — un producător din aria geografică delimitată pentru care se solicită protecția;

e) *solicitant*:

— grup de producători situat în aceeași arie geografică care depune o cerere de protecție a unei denumiri ca indicație geografică;

— producător individual care depune o cerere de protecție;

f) *denumire devenită generică* — denumirea unui produs vitivinicol aromatizat care, deși se referă la locul sau regiunea unde acest produs a fost inițial obținut sau introdus pe piață, a devenit denumirea comună a unui produs vitivinicol aromatizat în cadrul Uniunii;

g) *titrul alcoolic volumic dobândit* — numărul de volume de alcool pur la o temperatură de 20°C cuprinse în 100 de volume din produsul respectiv la această temperatură;

h) *protecție națională tranzitorie* — protecția acordată la nivel național din momentul aprobării cererii de protecție până la data retragerii cererii sau până în momentul în care Comisia Europeană decide aprobarea sau respingerea cererii de protecție la nivel european în temeiul Regulamentului (UE) nr. 251/2014.

(2) Produsele vitivinicole aromatizate care pot beneficia de protecție potrivit prezentei proceduri sunt:

- a) vinuri aromatizate;
- b) băuturi aromatizate pe bază de vin;
- c) cocteiluri aromatizate din produse vitivinicole,

la producerea cărora sunt respectate prevederile Regulamentului (UE) nr. 251/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind definirea, descrierea, prezentarea, etichetarea și protejarea indicațiilor geografice ale produselor vitivinicole aromatizate și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.601/1991 al Consiliului, cu completările ulterioare, și ale Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale, al ministrului sănătății și al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 1.525/2018/67/73/2019 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 251/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind definirea, descrierea, prezentarea, etichetarea și protejarea indicațiilor geografice ale produselor vitivinicole aromatizate și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.601/1991 al Consiliului.

(3) Indicațiile geografice protejate conform prezentei proceduri pot fi utilizate de orice operator economic care produce și comercializează un produs vitivinicol aromatizat ce respectă prevederile caietului de sarcini corespunzător.

CAPITOLUL II

Înregistrarea și verificarea documentației pentru dobândirea protecției unei indicații geografice pentru un produs vitivinicol aromatizat

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 2. — (1) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale (M.A.D.R.), prin direcția de specialitate cu atribuții în domeniu, verifică documentația aferentă înregistrării și dobândirii protecției indicației geografice a unui produs vitivinicol aromatizat.

(2) Documentația aferentă înregistrării unei indicații geografice a unui produs vitivinicol aromatizat, în vederea dobândirii protecției, se elaborează de către solicitant, în conformitate cu prevederile art. 3—5.

(3) Documentația prevăzută la alin. (2) se transmite în format letric pe adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și în format electronic pe adresa de e-mail: dopigp@madr.ro.

SECȚIUNEA a 2-a

Cererea de protecție

Art. 3. — (1) Cererea de protecție a denumirilor ca indicații geografice, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta procedură, se depune de către solicitant.

(2) Solicitanții pot depune cerere de protecție numai pentru produsele vitivinicole aromatizate pe care le produc.

(3) În cazul unei denumiri care desemnează o arie geografică transfrontalieră, solicitanții pot depune o cerere comună.

Art. 4. — (1) Cererea de protecție include un dosar tehnic care conține:

- a) denumirea care urmează a beneficia de protecție;
- b) denumirea și adresa solicitantului;
- c) caietul de sarcini al produsului pentru care se solicită protecția;

d) un document unic care rezumă caietul de sarcini al produsului, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta procedură.

(2) Caietul de sarcini al produsului conține cel puțin următoarele elemente:

- a) denumirea care urmează a beneficia de protecție;
- b) o descriere a produsului vitivinicol aromatizat, referitoare la:
 - principalele caracteristici analitice;
 - indicarea caracteristicilor organoleptice;
- c) dacă este cazul, procesul de producție special și restricțiile relevante pentru producerea produsului vitivinicol aromatizat respectiv;
- d) delimitarea ariei geografice în cauză;
- e) menționarea materiei prime de bază din care a fost obținut produsul vitivinicol aromatizat;
- f) alte cerințe impuse de legislația națională în domeniul producerii produselor vitivinicole aromatizate;
- g) elementele care confirmă legătura dintre regiunea din care este originar produsul și calitatea, reputația sau caracteristicile acestuia;
- h) cerințe privind etichetarea și prezentarea produselor vitivinicole aromatizate respective;
- i) denumirea și adresa autorității/autorităților care verifică dacă sunt respectate dispozițiile din caietul de sarcini al produsului;
- j) descrierea sarcinilor autorităților prevăzute la lit. i).

Art. 5. — (1) Suplimentar față de dosarul tehnic prevăzut la art. 4, cererea de protecție trebuie să fie însoțită de următoarele documente:

- a) actul de asociere și statutul solicitantului;
- b) declarație pe propria răspundere că solicitantul reprezintă producătorii din arealul geografic delimitat în caietul de sarcini;
- c) declarație pe propria răspundere prin care se atestă autenticitatea informațiilor înscrise în caietul de sarcini;
- d) procesul-verbal de conformitate prevăzut la alin. (3);
- e) alte date și informații relevante din care să rezulte necesitatea dobândirii protecției.

(2) Realitatea datelor cuprinse în caietul de sarcini pentru înregistrarea și protecția unei indicații geografice se verifică de către o comisie de verificare și certificare a produselor vitivinicole aromatizate compusă din trei experți ai Direcției generale control antifraudă și inspecții — Direcția monitorizare inspecții verificare și control din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(3) Comisia prevăzută la alin. (2) emite un proces-verbal de conformitate cu informațiile cuprinse în caietul de sarcini.

Art. 6. — (1) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin direcția de specialitate cu atribuții în domeniu, examinează dacă documentația prevăzută la art. 4 și 5 îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta procedură.

(2) În cazul în care documentația depusă este completă, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale publică pe pagina web proprie www.madr.ro informațiile prevăzute la art. 7, în vederea acordării unei perioade de formulare a unei obiecțiuni la nivel național la cererea de protecție.

(3) În cazul în care documentația nu este completă, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale informează în scris solicitantul cu privire la necesitatea completării acesteia, în termen de 30 de zile de la data depunerii.

(4) Dacă în termenul prevăzut la alin. (3) solicitantul nu transmite informațiile solicitate sau transmite informații incomplete, cererea de protecție a unei indicații geografice depusă este respinsă.

(5) Dacă cererea nu respectă cerințele de protecție a unei indicații geografice relevante sau este incompatibilă cu dreptul Uniunii Europene, aceasta se respinge.

Art. 7. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale publică pe pagina web proprie:

- a) denumirea indicației geografice care a făcut obiectul unei cereri de protecție a unei indicații geografice;
- b) data depunerii cererii de protecție;
- c) documentul unic;
- d) caietul de sarcini al produsului vitivinicol aromatizat pentru a cărui indicație geografică se solicită protecția;
- e) procesul-verbal de conformitate cu informațiile cuprinse în caietul de sarcini.

Art. 8. — (1) Indicația geografică a unui produs vitivinicol aromatizat dobândește protecție națională tranzitorie de la data înaintării de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a declarației privind cererea de protecție la nivel comunitar.

(2) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale eliberează documentul justificativ de recunoaștere/protecție națională — acordarea logoului național pentru produsele vitivinicole aromatizate recunoscute ca indicații geografice.

(3) Produsele care dobândesc protecție națională vor fi marcate cu un logo național. Reprezentarea grafică și descrierea logoului național sunt prezentate în anexa nr. 3 la prezenta procedură.

(4) Logoul național cu scop informativ-publicitar are rolul de informare cu privire la produsele vitivinicole aromatizate recunoscute ca indicație geografică protejată pe teritoriul României.

(5) Logoul național se înscrie pe etichetele și/sau pe ambalajele produselor vitivinicole aromatizate recunoscute ca indicații geografice protejate național.

(6) Alături de denumirea produsului respectiv se va menționa înscrisul „IG PROTEJATĂ NAȚIONAL”.

(7) Dreptul de utilizare a logoului național pe etichetele și/sau pe ambalajele produselor recunoscute ca indicații geografice protejate național îl au solicitanții care respectă prevederile din caietul de sarcini și care sunt supuși controlului și certificării comisiei din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(8) Direcția de specialitate cu atribuții în domeniu din cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale înființează și administrează Registrul sistemelor din domeniul calității protejate național ale produselor vitivinicole aromatizate, denumit în continuare *RSCPMPVA*.

(9) *RSCPMPVA* se publică pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și se actualizează ori de câte ori este transmisă la Comisia Europeană o cerere de protecție a unei indicații geografice a unui produs vitivinicol aromatizat.

(10) Protecția națională încetează la data dobândirii protecției la nivelul Uniunii Europene sau în cazul în care Comisia Europeană respinge cererea de protecție a unei indicații geografice.

Art. 9. — (1) În cazul unei cereri transfrontaliere prevederile art. 3—8 se aplică în mod corespunzător.

(2) În cazul în care o cerere transfrontalieră implică numai state membre sau cel puțin un stat membru și cel puțin o țară terță, procedura de opoziție se aplică în toate statele membre în cauză.

SECȚIUNEA a 3-a

Declarația de obiecțiune la nivel național și aprobarea cererii de protecție a unei indicații geografice

Art. 10. — (1) În termen de 60 de zile calendaristice de la data publicării prevăzute la art. 6 alin. (2), orice persoană fizică sau juridică având un interes legitim, cu domiciliul/sediul/reședința în România, poate formula o obiecțiune față de

cererea de protecție a unei indicații geografice, prin depunerea la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a unei declarații conform modelului din anexa nr. 4 la prezenta procedură, motivată corespunzător și referitoare la informațiile cuprinse în cererea de protecție.

(2) Se admit doar declarațiile de obiecțiune permise în termenul stabilit la alin. (1) care îndeplinesc una din următoarele condiții:

a) înregistrarea denumirii propuse ar prejudicia existența unei denumiri omonime ori parțial omonime cu o altă indicație geografică deja înregistrată;

b) denumirea omonimă propusă nu este suficient de diferită de cea deja înregistrată;

c) denumirea propusă este omonimă cu o marcă comercială de notorietate, iar înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului vitivinicol aromatizat în cauză;

d) denumirea omonimă propusă induce în eroare consumatorii, lăsându-le impresia greșită că produsele sunt originare dintr-o altă regiune;

e) denumirea pentru care se solicită înregistrarea este generică în sensul art. 1 alin. (1) lit. f);

f) denumirea exploatează reputația unei indicații geografice pentru comercializarea de produse comparabile care nu sunt conforme cu caietul de sarcini al produsului pentru denumirea protejată;

g) denumirea este tradusă sau însoțită de expresii precum „stil”, „tip”, „metodă”, „manieră”, „imitație”, „produs(ă) ca la/în”, „gust”, „similar” sau alte formulări asemănătoare;

h) denumirea furnizează indicații false sau înșelătoare privind proveniența, originea, natura ori calitățile esențiale ale produsului vitivinicol aromatizat de natură să creeze o impresie greșită cu privire la originea acestuia;

i) denumirea induce în eroare consumatorul cu privire la originea adevărată a produsului.

(3) Declarația de obiecțiune privind protejarea unei indicații geografice a unui produs vitivinicol aromatizat se depune în format letric pe adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și în format electronic pe adresa de e-mail: dopigp@madr.ro.

Art. 11. — (1) Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin direcția de specialitate prevăzută la art. 2 alin. (1), examinează admisibilitatea declarațiilor de obiecțiune.

(2) În termen de 30 de zile de la primirea declarației de obiecțiune, direcția de specialitate cu atribuții în domeniu comunică în scris celui care formulează această declarație de obiecțiune decizia motivată de admisibilitate sau de respingere a acesteia.

(3) Dacă declarația de obiecțiune nu este admisibilă, la expirarea perioadei prevăzute la art. 10 alin. (1), Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale aprobă cererea de protecție în cauză.

(4) În cazul în care declarația de obiecțiune este admisibilă în sensul art. 10 alin. (2), Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în termen de 15 zile de la data depunerii, solicită în scris părților interesate, respectiv solicitantului și declarantului de obiecțiune, să inițieze consultări corespunzătoare.

(5) În termen de 30 de zile de la primirea solicitării prevăzute la alin. (3), părțile interesate inițiază consultări și, în cazul în care se ajunge la un acord, transmit către direcția de specialitate prevăzută la art. 2 alin. (1) o notificare conform modelului prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta procedură, cu privire la elementele care au făcut posibil acordul, vizată atât de solicitant, cât și de cel care formulează declarația de obiecțiune.

(6) În cazul în care se ajunge la un acord, iar documentația publicată nu a suferit modificări sau a suferit modificări minore, așa cum sunt definite la art. 12 alin. (2), aceasta este acceptată, iar Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale publică documentația pe site-ul propriu.

(7) În cazul în care documentația publicată a suferit modificări majore, direcția de specialitate prevăzută la art. 2 alin. (1) reexaminează documentația actualizată, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (1) și (2).

(8) În cazul în care în termen de 30 de zile de la data inițierii consultărilor de către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale nu se ajunge la un acord între părțile interesate, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale respinge cererea de înregistrare.

(9) Dacă în termenul prevăzută la art. 10 alin. (1) nu este depusă nicio declarație de obiecțiune la cererea de protecție a indicației geografice a produsului vitivinicol aromatizat, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale aprobă cererea de protecție a unei indicații geografice în cauză.

(10) În termen de 30 de zile de la aprobarea unei cereri de protecție a indicației geografice solicitată pentru un produs vitivinicol aromatizat, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale transmite către Direcția generală pentru agricultură și dezvoltare rurală (DG AGRI) a Comisiei Europene, în format electronic, o cerere care conține următoarele informații:

- a) denumirea și adresa solicitantului;
- b) caietul de sarcini menționat la art. 4 alin. (1) lit. c);
- c) documentul unic menționat la art. 4 alin. (1) lit. d);
- d) o declarație conform modelului din anexa nr. 7, din care să reiasă că cererea depusă de solicitant îndeplinește condițiile impuse;
- e) trimiterea la publicarea menționată la art. 7;
- f) o informare cu privire la declarațiile de obiecțiune admisibile primite în cadrul procedurii naționale, dacă există proceduri judiciare naționale care ar putea afecta cererea de protecție.

(11) Data dobândirii protecției unei indicații geografice pentru un produs vitivinicol aromatizat, la nivel comunitar, este data la care Comisia Europeană publică indicația geografică respectivă în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, conform art. 14 alin. (3) din Regulamentul (UE) nr. 251/2014.

SECȚIUNEA a 4-a

Modificarea caietului de sarcini aferent unei indicații geografice

Art. 12. — (1) Pentru a ține cont de evoluția cunoștințelor științifice și tehnice sau pentru a redefini aria geografică, orice solicitant definit conform art. 1 alin. (1) lit. e) poate depune o cerere de modificare a caietului de sarcini aprobat pentru o indicație geografică.

- (2) Modificarea este considerată a fi minoră în cazul în care:
- a) nu vizează caracteristicile esențiale ale produsului;
 - b) nu afectează legătura cu aria geografică;
 - c) nu implică schimbarea denumirii sau a oricărei părți din denumirea produsului vitivinicol aromatizat;
 - d) nu afectează aria geografică delimitată;
 - e) nu generează restricții suplimentare privind materiile prime utilizate sau comercializarea produsului.

Art. 13. — (1) În scopul stabilirii admisibilității cererii de aprobare a modificărilor aduse caietului de sarcini, solicitantul va depune la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, suplimentar față de documentele prevăzute la art. 4 alin. (1) lit. c) și d) și la art. 5 lit. a) și b), un memoriu tehnic privind descrierea și motivarea modificărilor solicitate.

(2) În cazul în care se solicită aprobarea unei modificări majore, se aplică prevederile art. 6 alin. (2)—(5), art. 7 și art. 10 alin. (1).

(3) Cererea privind aprobarea modificărilor aduse caietului de sarcini cu privire la o indicație geografică se întocmește conform modelului prevăzută în anexa nr. 6 la prezenta procedură.

CAPITOLUL III

Verificare și control

Art. 14. — (1) Verificarea anuală privind respectarea prevederilor caietului de sarcini se face de către comisia de verificare și certificare a produselor vitivinicole aromatizate din cadrul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru efectuarea verificărilor și certificarea produselor vitivinicole aromatizate cu indicație geografică, pe teritoriul României.

(2) Controlul vizează conformitatea cu prevederile caietului de sarcini specific indicației geografice și se efectuează prin una sau mai multe dintre următoarele metode:

- a) controale aleatorii pe baza unei analize de risc;
- b) prin eșantionare;
- c) prin controale sistematice.

(3) Verificarea anuală efectuată de comisia de verificare și certificare a produselor vitivinicole aromatizate constă în:

- a) o examinare organoleptică și analitică pentru produsele aromatizate vitivinicole cu indicație geografică și materiile prime folosite la fabricarea acestora;
 - b) o verificare a îndeplinirii celorlalte condiții prevăzute în caietul de sarcini al produsului vitivinicol aromatizat.
- (4) Examinarea analitică și organoleptică prevăzută la alin. (3) lit. a) constă în:

- a) o analiză a produsului vitivinicol aromatizat, pentru determinarea următoarelor caracteristici fizico-chimice:
 - titrul alcoolic în volume;
 - natura alcoolului, după caz;
 - conținutul în zaharuri;
 - aciditate totală, după caz;
 - alte analize considerate relevante de către comisia de verificare și certificare a produselor vitivinicole aromatizate;
- b) o examinare organoleptică care să vizeze aspectul vizual, mirosul și gustul;

c) o verificare a materiilor prime, materialelor, ingredientelor și aditivilor utilizați în procesul de producție și prevăzuți în caietul de sarcini aferent indicației geografice a produsului vitivinicol aromatizat.

(5) Examinarea prevăzută la alin. (4) lit. a) se efectuează pe eșantioane anonime reprezentative pentru produsele vitivinicole aromatizate deținute de către operator și care demonstrează dacă produsul analizat este conform cu caracteristicile și calitățile descrise în caietul de sarcini corespunzător indicației geografice relevante.

(6) În scopul verificării conformității produsului cu caietul de sarcini, comisia de verificare și certificare a produselor vitivinicole aromatizate verifică:

- a) instalațiile/echipamentele operatorilor și capacitatea acestora de a îndeplini condițiile stabilite în caietul de sarcini;
- b) produsele, în orice etapă a procesului de producție, inclusiv etapa ambalării, pe baza unui plan de control elaborat în prealabil și adus la cunoștința operatorilor, care acoperă fiecare etapă de fabricare a produsului vitivinicol aromatizat.

Art. 15. — Anexele nr. 1—7 fac parte integrantă din prezenta procedură.

CERERE DE PROTECȚIE
a unei denumiri ca indicație geografică pentru produse vitivinicole aromatizateData primirii (ZZ/LL/AAAA)
Număr de pagini (inclusiv această pagină)

Solicitantul

1. Numele/Denumirea grupului de producători/producătorului individual
2. CNP/CUI/CIF
3. Număr de înregistrare la registrul comerțului (d.c.)/alte dovezi ale formei de asociere
4. Adresa completă (numele și numărul străzii, localitatea, codul poștal, țara)
5. Date de contact (persoana, telefon, fax, e-mail)

Reprezentant/Mandat/Intermediar

6. Numele și prenumele reprezentantului/mandatatului/intermediarului
7. CNP CI/BI seria nr.
8. Adresa completă (numele și numărul străzii, localitatea, codul poștal, țara)
9. Date de contact (telefon, fax, e-mail)
10. Denumirea care urmează să beneficieze de protecție:
11. Dovada de protecție în țara terță (d.c.) țara
12. Categoria/Categoriile de produse vitivinicole aromatizate

Caietul de sarcini al produsului/produselor vitivinicole aromatizate(e)

13. Număr de pagini
14. Numele semnatarului (semnatarilor)

Semnătura

DOCUMENTUL UNICData primirii (ZZ/LL/AAAA)
Număr de pagini (inclusiv această pagină)

Solicitantul

1. Numele/Denumirea grupului de producători/producătorului individual
2. CNP/CUI/CIF
3. Număr de înregistrare la registrul comerțului (d.c.)/alte dovezi ale formei de asociere
4. Adresa completă (numele și numărul străzii, localitatea, codul poștal, țara)
5. Date de contact (persoana, telefon, fax, e-mail)
6. Denumirea care urmează să beneficieze de protecție
7. Descrierea produsului/produselor
8. Procesul de producție special și restricții relevante, după caz
9. Aria geografică delimitată pentru producere
10. Materia primă de bază
11. Legătura cu aria geografică*)
12. Trimiterea la caietul de sarcini al produsului
13. Denumirea și adresa autorității care controlează
14. Scurtă descriere a sarcinilor autorității

Semnătura

*) Elemente privind calitatea/caracteristicile/reputația produsului pot fi atribuite în principal originii geografice a acestuia.

Reprezentarea grafică și descrierea logoului național

1. Logoul național în culori sau alb-negru

Logoul național în pantone:

Pantone Blue
072 CPantone Process
Yellow CPantone Orange
021 CPantone Process
Blue CPantone Red
032 C

Logoul național în CMYK:

100% cyan
88% magenta
5% black100%
yellow53% magenta
100% yellow100% cyan
10% magenta
10% black90% magenta
86% yellow

Logoul național în alb-negru:

*) Reprezentrările grafice sunt reproduse în facsimil.

2. Logoul național în negativ:

3. Logoul național pe fond de culoare:

4. Tipărirea

Pentru text se va folosi fontul Courier New cu diacritice.

5. Mărimea logoului

Dimensiunea minimă a logoului va fi de 15 mm în diametru.

*ANEXA Nr. 4
la procedură*

**DECLARAȚIE DE OBJECȚIUNE
privind cererea de protecție a unei indicații geografice pentru produsele vitivinicole aromatizate**

Data primirii (ZZ/LL/AAAA)

Număr de pagini (inclusiv această pagină)

Declarant

1. Numele persoanei fizice sau juridice, CNP/CUI

2. Adresa completă (numele și numărul străzii, localitatea, codul poștal, țara)

3. Persoană de contact/Date de contact

4. Denumirea care urmează să beneficieze de protecție

5. Numărul de înregistrare al cererii de protecție a unei indicații geografice

6. Data înregistrării (ZZ/LL/AAAA)

7. Temeiul (temeiurile) declarației de obiecțiune

art. 10 alin. (2) lit. a) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. b) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. c) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. d) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. e) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. f) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. g) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. h) din procedură

art. 10 alin. (2) lit. i) din procedură

8. Motivarea obiecțiunii

9. Numele semnatarului

10. Calitatea semnatarului (reprezentant/mandatat)

Semnătura

NOTIFICARE
privind finalizarea consultărilor în cadrul procedurii declarației de obiecțiune la nivel național

Data primirii (ZZ/LL/AAAA)

1. Categoria/Categoriile de produse vitivinicole aromatizate (așa cum este menționată în cererea de înregistrare)
2. Referința oficială (astfel cum este pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale)
Numărul de înregistrare al indicației geografice:
- Data postării pe site-ul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale:
3. Rezultatul consultărilor
 - 3.1. S-a ajuns la un acord cu următorul/următorii declarant/declaranți de obiecțiune:
(Se anexează copii ale documentelor care atestă acordul și toate elementele care au făcut posibil acordul, avizate de solicitant și de către declarantul/declaranții de obiecțiune.)
 - 3.2. Nu s-a ajuns la un acord cu următorul/următorii declarant/declaranți de obiecțiune:
(Se anexează documentul cu informațiile care arată că nu s-a ajuns la un acord, avizat de solicitant și de către declarantul/declaranții de obiecțiune.)
4. Modificări aduse caietului de sarcini
 - 4.1. Caietul de sarcini a fost modificat:
 - Da (Se anexează descrierea modificărilor și caietul de sarcini modificat.)
 - Nu.
 - 4.2. Caietul de sarcini a suferit modificări:
 - minore;
 - majore.
 - 4.3. Documentul unic a fost modificat:
 - Da (Se anexează un exemplar al documentului unic actualizat.)
 - Nu.
5. Solicitant
Numele semnatarului/semnatarilor
- Calitatea semnatarului/semnatarilor (reprezentant/mandatat)
6. Declarant de obiecțiune
Numele semnatarului/semnatarilor
- Calitatea semnatarului/semnatarilor (reprezentant/mandatat)

Solicitant

.....

Declarant de obiecțiune

.....

CERERE DE MODIFICARE
a caietului de sarcini privind o indicație geografică

Data primirii (ZZ/LL/AAAA)
(Se completează de către Comisia Europeană.)
Număr de pagini (inclusiv această pagină)

- Solicitantul
1. Persoană de contact (numele și prenumele)
 2. Adresa completă (numele și numărul străzii, localitatea, codul poștal, țara)
 3. Date de contact (telefon, fax, e-mail)
 4. Indicația geografică supusă modificării
 5. Rubrica din caietul de sarcini afectată de modificare
 6. Denumirea și descrierea produsului*
 7. Procesul de producție/restricțiile aplicat/e*
 8. Aria geografică*
 9. Legătură*
 10. Numele și adresa(ele) autorității(lor) de control*
 11. Altele*
 12. Modificări
 - Modificare adusă caietului de sarcini al produsului care determină modificarea documentului unic*):
 - modificare minoră*
 - modificare majoră*
 13. Motivația modificării
 14. Documentul unic modificat (Se atașează prezentei cereri.)
 15. Caietul de sarcini actualizat, pentru produsul vitivinicol aromatizat (Se atașează prezentei cereri.)
 16. Numele semnatarului

Semnătura

*) Se șterge, dacă este cazul.

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

Cabinet ministru

Nr. din

DECLARAȚIE

**privind cererea de protecție a unei indicații geografice pentru produse vitivinicole aromatizate
în vederea dobândirii protecției la nivel comunitar**

Categorია/Categoriile de produse vitivinicole aromatizate

Denumirea care urmează să beneficieze de protecție

Numele/Denumirea solicitantului

Statut (persoană juridică/persoană fizică):

Datele de contact (adresă, telefon și e-mail):

beneficiază de o decizie favorabilă și îndeplinește condițiile Regulamentului (UE) nr. 251/2014 al Parlamentului European și al Consiliului privind definirea, descrierea, prezentarea, etichetarea și protejarea indicațiilor geografice ale produselor vitivinicole aromatizate și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 1.601/91 al Consiliului și respectă dispozițiile adoptate în temeiul acestuia.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

.....

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

**privind desemnarea Autorității Aeronautice Civile Române în calitate de autoritate competentă
pentru exercitarea atribuțiilor privind certificarea și supravegherea persoanelor și organizațiilor
care fac obiectul Regulamentului (UE) nr. 1.976/2018 al Comisiei de stabilire a normelor detaliate
pentru operarea planoarelor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1.139/2018
al Parlamentului European și al Consiliului**

Luând în considerare prevederile art. SAO.GEN.105 din anexa II la Regulamentul (UE) nr. 1.976/2018 al Comisiei de stabilire a normelor detaliate pentru operarea planoarelor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1.139/2018 al Parlamentului European și al Consiliului,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 29/1997 privind Codul aerian civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 405/1993 privind înființarea Autorității Aeronautice Civile Române, cu modificările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se desemnează Autoritatea Aeronautică Civilă Română în calitate de autoritate competentă pentru exercitarea atribuțiilor privind certificarea și supravegherea persoanelor și organizațiilor care fac obiectul Regulamentului (UE) nr. 1.976/2018 al Comisiei de stabilire a normelor detaliate pentru operarea planoarelor în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1.139/2018 al Parlamentului European și al Consiliului.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Ionel Minea,
secretar de stat

București, 26 iulie 2019.
Nr. 1.094.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.469/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman valabile în România care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății, cuprinse în Catalogul public

Văzând Referatul de aprobare nr. SP 9.112/2019 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile art. 890 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 1.469/2018 pentru aprobarea prețurilor maxime ale medicamentelor de uz uman valabile în România care pot fi utilizate/comercializate exclusiv de farmaciile comunitare/oficinele locale de distribuție/farmaciile cu circuit închis și drogheriile care nu se află în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate și/sau direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București sau/și cu Ministerul Sănătății, cuprinse în Catalogul

public, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 și 990 bis din 22 noiembrie 2018, se modifică și se completează conform anexei*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prevederile prezentului ordin intră în vigoare începând cu data de 1 a lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Tiberius-Marius Brădățan,
secretar de stat

București, 25 iulie 2019.
Nr. 1.168.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

